

Kerstin Gier

Silber

Az álmok második könyve

dream on

fine
selection

Kerstin Gier

Silber

Az álmok második könyve

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Leonie-nak. Annyira büszke vagyok rád.

„If you can dream it, you can do it.”¹

WALT DISNEY

¹ Amit megálmodsz, azt végre is tudod hajtani.

1.

Charles tényleg nem nehezítette meg a dolgom, rögtön tudtam, melyik az ő ajtaja: a saját életnagyságú fényképe díszítette. Szélesen mosolygott, hófehér köpenyt viselt, melynek mellzsebére a „dr. med. dent. Charles Spencer” felirat volt hímezve, alatta pedig ez állt: „A legjobb, akit a fogai kaphatnak.”

Amivel viszont nem számoltam: hogy a fotó énekelni kezd, amint megérintem a kilincset.

– „*Jó móka a fogmosás!*” – harsogta teljes átéléssel, kellemes tenor hangján a *Ragyogj, ragyogj, kis csillag* dallamára. Riadtan fordultam körbe a folyosón. Jézusom! Nem lehetne kicsit halkabban? Már így is egész idő alatt az volt az érzésem, hogy valaki figyel. Pedig rajtam és Fénykép-Charleson kívül egy árva lélek sem mutatkozott, csak ajtók, ameddig a szem ellát. A sajátom is ott volt, mindjárt a sarkon túl, és alapjában véve semmire sem vágytam jobban, mint visszahanni az ajtóhoz, és ezzel lefűjni az akciót. A lelkiismeretem halálra gyötört. Ez a helyzet kábé olyan volt, mintha az ember elolvasná valaki titkos naplóját, csak még annál is sokkal rosszabb. Ráadásul ehhez még lopnom is kellett, bár az vitatható, hogy tényleg annyira erkölcstelen tettet hajtottam-e végre, mint amilyennek hangzik. Jogi

értelemben véve természetesen lopás volt, de ez a fajta szőrmével bélelt, fülvédős sapka, amit Charlestól sikerült eltulajdonítanom, általában nem áll jól az embereknek. A legtöbben úgy néznek ki benne, mint holmi együgyű birkák, és ez alól Charles sem volt kivétel, szóval tulajdonképpen szívességet tettem neki. Most már csak abban reménykedtem, hogy senki nem nyit be a szobámba, és látja meg, hogy ezt a béna sapkát viselem az ágyban. Ugyanis pontosan ezt tettem: az ágyban feküdtem és aludtam. Fejemen egy lopott usankával. Ráadásul nem csak úgy álmodozgattam, hanem valaki után kémkedtem álomban. Valaki után, aki valószínűleg épp arra készült, hogy összetörje Lottie (foglalkozására nézve a világ legjobb örültfrizura-készítője, aprósütemény-sütője, kutyaaidomárja és lelki vigasza) szívét. És mivel a világon senkinek nem volt jámborabb szíve Lottie-nál (aki hivatalosan egyébként a dadusunk volt), erre semmiképpen nem kerülhetett sor. Tehát ebben az esetben a cél mégiscsak szentesítette az eszközt. Nem igaz?

Nagyot sóhajtottam. Miért olyan bonyolult mindig minden?

– Nem magamért teszem, hanem Lottie-ért – mondtam félhangosan arra az esetre, ha láthatatlan hallgatóságom akadna, azután mély levegőt vettem, és lenyomtam a kilincset.

– Nana! Nem csalunk! – Fénykép-Charles felemelte a mutatóját, és ismét énekelni kezdett. – „*Jó móka a fogmosás, csupa fény és...?*”

– Öhm... ragyogás? – suttogtam zavartan.

– Helyes! Bár énekelve sokkal szebben hangzik. – Miközben az ajtó kitárult, Charles vidáman tovább zengedett: – „*Alaposan megmosom, és máris szép a mosolyom!*”

– Tényleg képtelen vagyok felfogni, mit eszik rajtad Lottie – motyogtam, és besurrantam az ajtón, miután még egyszer utoljára körülnéztem a folyosón. Még mindig semmi.

Az ajtó mögött szerencsére nem fogorvosi rendelő várt rám, hanem egy napsütötte golfpálya. És persze Charles, ezúttal 3D-ben és kockás nadrágban, amint épp meglendítette a golfütőt. Nagyon megkönnyebbültem, hogy nem egy illetlen álomba csöppentem (felmérések szerint az emberi álmok több mint harmincöt százaléka a szexről szól), és gyorsan hozzáigazítottam a szerelésemet a körülményekhez: pólóing, vászonnadrág, golfcipő és – aminek nem tudtam ellenállni: egy eredeti golfsapka. Miután finoman behúztam magam mögött a folyosóra vezető ajtót, magától értetődő természetességgel sétáltam közelebb, és most úgy álltam ott a gyepen, mint valami furcsa installáció.

Charles labdája elegáns ívben szállt a levegőben, majd pontosan a lyukban kötött ki, mire Charles kísérője, egy vele egykorú férfi, feltűnően szép fogakkal, csendesen elkáromkodta magát.

– Na, ehhez mit szólsz? – Charles a férfi felé fordult, ajkán diadalmos mosollyal. Majd pillantása rám vándorolt, és még szélesebben elmosolyodott. – Ó! Szervusz, kicsi Liv! Láttad? Ez egy hole-in-one volt. És ezzel toronymagasan megnyertem a mi kis játszmánkat.

– Öhm, igen, remek – mondtam elismerően.

– Ugye? – Charles csukladozva felnevetett, és átkarolta a vállamat. – Ismerkedjete meg! Ez a fickó, aki olyan dühösen néz, egy régi barátom az egyetemről, Anthony. De ne aggódj! Jól van, csak nem szokott hozzá, hogy kikapjon tőlem.

– Nem bizony. – Anthony kezét rázott velem. – Én az a fajta barát vagyok, aki egyszerűen mindenben jobb: nekem voltak jobb jégeim, nekem vannak mutatósabb autóim, az én fogorvosi praxisom a sikeresebb, és mindig én szereztem meg a csinosabb barátnőt. – Felnevetett. – És Charlie-val ellentétben nekem még megvan minden szál hajam.

Aha, szóval ez az a bizonyosfajta álom. Most már még jobban sajnáltam, hogy meg kell zavarnom Charlest.

Miközben Antony mind az öt ujjával beletúrta sűrű hajába, Charles arcáról eltűnt a diadalmas mosoly.

– Állítólag vannak olyan nők, akik vonzónak találják a kopasz férfiakat – motyogta maga elé.

– Úgy van! – helyesletem buzgón. – Például Lottie.

És az anyukám. Ő ugyanis Charles kopasz bátyjába, Ernestbe volt szerelmes. De feltehetőleg nem a tar koponyája miatt, hanem egyszerűen csak annak ellenére.

– Ki az a Lottie? – érdeklődött Antony, és én legalább olyan kíváncsi voltam a válasza, mint ő. Most majd kiderül, vajon Charlesnak komolyak-e a szándékai.

Legalábbis megint mosolygott, amikor kimondta a lány nevét:

– Lottie... ez meg mi? – Hirtelen egy sípoló hang szakította félbe. Épp most!

– Az ébresztőórához még túl korán van – motyogtam riadtan, és amikor Antony hozzáfűzte, hogy „Szerintem ez inkább úgy hangzik, mint valami füstjelző”, rosszat sejtve az ajtó felé fordultam. Ha Charles most felébred, az egész álom összeomlik, és én a semmibe zuhanok. Ezt egyszer már megtapasztaltam, és mivel igen kellemetlen volt, nem szerettem volna újra átélni.

Miközben az éles hang egyre erősödött, és az eget máris repedések hálózta be, visszaspurinteltem az ajtóhoz, és épp abban a pillanatban ragadtam meg a kilincset, amikor süllyedni kezdett alattam a talaj. Átszökkenem a küszöb fölé, és a folyosóra érve bezártam magam mögött az ajtót.

Megmenekültem. Ám a küldetésem egyértelműen megghiúsult. Semmivel sem tudtam többet Charles Lottie iránt táplált érzelmeiről,

mint korábban. Még ha Charles el is mosolyodott, amikor kiejtette Lottie nevét.

Fénykép-Charles megint nekiállt a fogmosós dalt énekelni.

– Jaj, dugulj már el! – szitkozódtam, mire Fénykép-Charles sértődötten elnémult. És ebben a pillanatban, a hirtelen támadt csendben meghallottam azt az ismerős, vészterhes matatást mindössze néhány méterre tőlem. Bár senkit sem láttam, és egy bölcs hang a fejemben figyelmeztetett, hogy ez csak álom, mégsem tudtam megakadályozni, hogy lassan elhatalmasodjon rajtam a páni félelem. Anélkül, hogy pontosan tudtam volna, mit teszek, és ki elől menekülök, ismét futásnak eredtem.

2.

Olyan hangosan ziháltam, hogy semmi mást nem hallottam, de biztos voltam benne, hogy az a matató valami a nyomomban van. És egyre közeledett. Nagy lendülettel bekanyarodtam a következő folyosóra, ezen volt az én ajtóm. A matatás nem is a legjobb szó, mert arról leginkább egy ártalmatlan patkány jut eszünkbe – márpedig ez a matatás minden volt, csak nem ártalmatlan. Ez volt a legkísértetiesebb hang, amit valaha hallottam (és a mai napot is beleszámítva már jó néhányszor hallottam) – mintha egy függőnyt húznának el, ami mögött egy beesett arcú, a szemét örülten forgató, láncfűrész gyilkos véres...

Hirtelen lefékeztem. Az ajtóm mellett ugyanis már várt rám valaki. Szerencsémre nem egy beesett arcú, láncfűrész gyilkos, hanem egy sokkal kellemesebb fickó.

Henry. Aki immár nyolc és fél hete a barátom volt. És nem csak álmomban, hanem a való életben is. (Bár nekem úgy tűnt, hogy álmunkban sokkal több időt töltünk együtt, mint ébren.) Szokása szerint karba tett kézzel, a falnak dőlve állt és mosolygott. Ez a nagyon különleges Henry-mosoly, ami csakis nekem szólt, azt az érzést keltette bennem, hogy én vagyok a legboldogabb lány a világon. Normális esetben visszamosolyogtam volna rá (egy remélhetőleg

ugyanennyire különleges Liv-mosollyal), és a karjába vettem volna magam, de erre most nem volt idő.

– Éjszakai fitneszedzés? – érdeklődött Henry, amikor megálltam előtte, és ahelyett, hogy megcsókoltam volna, az öklömmel dörömbölni kezdtem az ajtón. – Vagy menekülsz valami elől?

– Majd odabent elmesélem! – lihegtem anélkül, hogy abbahagytam volna az ajtó püfölését. Ekkor kinyílt a levélnyílás, és valaki – rém lassan – kicsúsztatott rajta először egy cédulát, majd egy ceruzát.

– Kérem, írja fel a mai jelszót, majd szépen hajtogassa össze a cédulát, és csúsztassa vissza a nyíláson! – hangzott fel Mr. Wu barátos hangja az ajtó mögül.

Halkan elkáromkodtam magam. A biztonsági rendszerem remekül működött az idegen betolakodókkal szemben, de nem igazán vált be, ha az ember saját maga akart gyorsan biztonságba kerülni.

– Az álmok világában van hatékonyabb módszer is annál, hogy az ember elfut, Liv. – Henry alaposan körülnézett a folyosón, majd mellém lépett. – Egyszerűen el is repülhetsz, vagy átalakulhatsz valami utolérhetetlenül gyors dologgá. Például gepárddá. Vagy holdrakétává...

– De nem mindenki tud olyan könnyen átváltozni, mint te. Főleg nem egy béna holdrakétává! – förmedtem rá. A ceruza kicsit remegett a kezemben, de Henry társaságában jelentősen alábbhagyott a félelmem. Már nem hallatszott a matatás. Mégis biztos voltam benne, hogy nem vagyunk egyedül. Mintha sötétebb lett volna. És talán hűvösebb is.

– A múltkor olyan édes kiscica voltál – mondta Henry, aki mint ha semmit sem vett volna észre az egészről.

Ez igaz. De egyrészt nem édes kiscicává akartam változni, hanem egy nagy, vérszomjas jaguárrá, másrészt akkor nem üldözött

senki, csak poénból próbáltuk ki Henryvel, hogy mire vagyunk képesek. Rejtély volt számomra, hogyan lehet képes valaki koncentrálni és gyorsan átváltozni valamivé, miközben egy rémisztő, láthatatlan lény fenyegeti, és félelmében remeg a térde. Henry valószínűleg azért értett ennyire az átváltozáshoz, mert sohasem félt. Most is kedélyesen vigyorgott.

Végül összeszorítottam a fogamat, és lefirkantottam, hogy „filcpapucspompon”, majd háromszögformára hajtogattam a papírost, és visszacsúsztattam a résen át.

– Kicsit pontatlan a hajtogatás, de helyes – szólalt meg Mr. Wu odabent, és az ajtó kitérült. Karon ragadtam Henryt, és amint beléptünk, bevágtam magunk mögött az ajtót. Azután megkönnyebbültén felsőhajtottam. Sikerült.

– Lehetne legközelebb egy kicsit gyorsabban? – förmedtem Mr. Wura. (Ezt a valódi Mr. Wuval szemben soha nem engedtem volna meg magamnak.)

– A teknősbékák többet tudnak mesélni neked az útról, mint a nyulak, Miss Olive. – Mr. Wu meghajolt előttem (amit a valódi Mr. Wu soha nem tett volna meg), és kimérten biccentett Henry felé. – Üdvözöllek Miss Olive álmétermében, kócos hajú idegen!

Tényleg egyfajta étteremben kötöttünk ki, bár kénytelen voltam megállapítani, hogy egy meglehetősen csúnya étteremben, ami fekete Resopal asztalokkal, rikító piros asztalterítőkkel és a mennyezetről lelógó narancssárga lampionokkal volt berendezve. Viszont csábító, csípős sültcsirke-illat terjengett. Csak most vettem észre, mennyire éhes vagyok. Ostoba ötlet volt vacsora nélkül lefeküdni, mert ilyenkor az álmaim mindig kicsúsztak a kezeim közül.

Henry elképedve meredt Mr. Wura.

– Őt mostanában vetted fel?

– Ma éjjel én őrködöm – jelentette ki Mr. Wu ünnepélyesen. – A nevem Wu, a Tigrismancs, az árvák és rászorulók védelmezője. Adj egy éhezőnek halat, és jóllakik. Tanítsd meg halászni, és soha többé nem lesz éhes.

Henry kuncogott, én pedig éreztem, hogy elvörösödöm. Az álmaim kezdtek kissé kínossá válni. A folyton szentenciázó, álombéli Mr. Wu mindennek tetejébe fényes, fekete selyempizsamát viselt, rajta hímmzett tigrisfejjel, és a tarkóján egy méteres copf himbálózott. Való életbeli megfelelője – az első kungfutanárom Kaliforniában – még halloweenkor sem szaladgált volna ilyen külsővel.

– Na, jó – mondta Henry még mindig kuncogva. – Akkor egy édes-savanyú kacsát szeretnék kérni.

– Köszönöm, Mr. Wu – mondtam gyorsan, és egyetlen kézmozdulattal eltüntettem Mr. Wut és az egész éttermet. Helyette most abban a kaliforniai Berkeley Hills-beli kis parkban álltunk, ahová álmomban néhányszor már magammal vittem Henryt. Ez volt a legjobb helyszín, ami pillanatnyilag eszembe jutott. Innen nagyszerű kilátás nyílt az öbölre, amely fölött épp lement a nap, gyönyörű sárgára színezve az eget.

Henry mégis elégedetlen arcot vágott.

– Az étteremben olyan átkozottul finom illat volt – mondta. – És most korog a gyomrom.

– Az enyém is, de mindegy, mennyit ettünk volna, akkor sem lakunk jól. – Leültem egy padra. – Hiszen ez csak egy álom. Basszus, új jelszót kellett volna megadnom Mr. Wunak. Ki tudja, ki nézett át a vállam felett az előbb, amikor leírtam a papírra.

– Hát, én. A filckulcsardon nagyon kreatív jelszó. – Henry már megint nevet? – Úgy értem, ezt senki nem fejt meg egyikőnnyen.

– Filcpapucspompon. – De most már nekem is nevetnem kellett.

– Ez komoly? Szörnyű a macskakaparásod! – mondta Henry, és leült mellém. – Most pedig szeretném tudni, mi elől menekültél. És hogy miért nem kaptam tőled még csak egy üdvözlő csókot sem.

Ismét elkomorodtam.

– Már megint hallottam azt a... *matatást*. Te nem hallottad?

Henry megrázta a fejét.

– Pedig tényleg hallatszott. Valami láthatatlan, gonosz lény. – Magam is észrevettem, hogy úgy beszélek, mintha valami béna rémtörténetből olvasnék fel. Mindegy, hagyjuk! – Egy matató, susogó hang, ami egyre közelebb jön. – Megborzongtam. – Pontosan olyan, mint annak idején, amikor üldözött minket, és te megmentettél az-
zal, hogy bevittél magaddal Amy álmába.

– És pontosan hol hallottad? – Henry arckifejezése sajnos nem árulta el, mire gondol.

– A második keresztfolyosón balra. – Határozatlan kézmozdulatot tettem a tenger irányába. – Gondolod, hogy Anabel volt az? Biztosan kiválóan ért hozzá, hogy láthatatlanná váljon, és gonosz, matató hangot keltsen. De az is lehet, hogy Arthur volt. Biztosan szívesen halálra ijesztene. – És ezt még csak nem is vehettem rossz néven tőle. Végső soron szinte napra pontosan nyolc és fél hete törttem el Arthur Hamilton állkapcsát. Tudom, ijesztően hangzik, de erről csak ennyit (különben túl hosszú és bonyolult lesz): megérde-
melte. De akkor, abban a pillanatban sajnos nem sokra mentem ve-
le. Ugyanis tulajdonképpen a barátnője, Anabel volt a főgonosz a történetben. Vagy pontosabban az örült, ahogy az utólag kiderült. Politikailag korrektül megfogalmazva: „akut polimorf pszichotikus zavar skizofrén tünetekkel”, ami miatt ő most Londontól távol, egy zárt pszichiátriai intézetben élt, és senkinek nem tudott többé ártani – kivéve, amikor aludt. Anabel szilárdan meg volt győződve

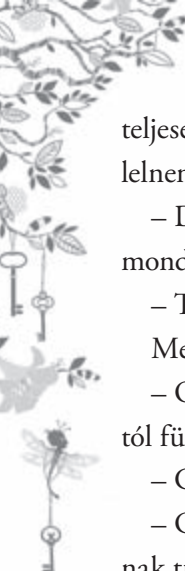
arról, hogy egy démon ruházott fel bennünket azzal a képességgel, hogy álmunkban találkozhatunk egymással, és tudatosan alakítjuk az álmainkat. Mégpedig egy elég rosszindulatú éjszakai démon a kereszténység előtti időkből, aki nem kisebb célt tűzött ki maga elé, mint azt, hogy uralma alá hajtsa a világot. Szerencsémre azonban még idejében kudarcot vallott a terve, amikor Anabel Arthur segítségével a véreget akarta adni érte. (Mint mondtam, hosszú és bonyolult.²) A betegsége okozta, hogy hitt ebben a démonban, és én nagyon örültem, hogy a démon csak Anabel beteg képzeletében létezik, mivel nekem alapvető problémám volt a természetfeletti jelenségekkel, különösen a démonokkal. Logikus magyarázatot erre az álmügyre azonban én sem tudtam adni. Az egyszerűség kedvéért az „abszolút logikus magyarázattal bíró, pszichológiai-természet-tudományos jelenségek” kategóriájába soroltam, „amelyeket sajnos a tudomány mai állása szerint még nem lehet tökéletesen megmagyarázni”. Ez mégiscsak ésszerűbb volt, mint démonokban hinni. Még ha a meggyőződésem az imént ennek a matatásnak köszönhetően meg is ingott kissé... De ezt Henrynek inkább nem akartam megemlíteni.

Ő még mindig arra várt, hogy folytassam a mondandómat.

– Tehát a második keresztfolyosón balra – emlékeztetett. Anabelről és Arthurról nem tett említést. Egyébként sem szívesen beszélt róluk, ugyanis a nyolc és fél héttel korábbi őszi bált megelőzően még mindketten a legjobb barátai közé tartoztak. – És azért jártál arra, mert...? – Henry kérdő pillantást vetett rám.

– Mert volt ott egy kis elintéznivalóm. – Zavartan megvakartam a karomat, és automatikusan suttogóra fogtam a hangom. – Valami

² Az egész történetet megtalálod a *Silber – Az álmok első könyve* című kötetben.

teljesen erkölcstelen. Ki akartam... nem is, ki *kellott* valakit kémlelnem álmában.

– De hiszen az nem erkölcstelen, hanem nagyon is praktikus – mondta Henry. – Én folyton ezt csinálom.

– Tényleg? Kivel? És miért?

Megvonta a vállát, és félrenézett.

– Olykor nagyon hasznos tud lenni. Vagy épp szórakoztató. Attól függ. És kit akartál ööö... kit *kellott* kikémlened?

– Charles Spencert.

– Grayson unalmas fogorvos bácsikáját? – Henry kissé csalódottnak tűnt. – Miért éppen őt?

Felsóhajtottam.

– Mia – ő a húgom – látta Charlest a kávézóban egy másik nővel. És meg merne esküdni, hogy azok ketten vágyakozva bámulták egymást, és *majdnem* megfogták egymás kezét. Tudom, hogy Lottie és Charles hivatalosan még nem járnak együtt, de Charles mindig flörtöl Lottie-val, és már kétszer voltak együtt moziban. A vak is látja, Lottie milyen szerelmes, még ha nem is vallja be. Papucsot nevezel neki karácsonyra, az már csak jelent... ne vigyorogj már! Ez komoly! Lottie még egyetlen férfiert sem lelkesedett ennyire, és az nagyon szomorú lenne, ha Charles csak játszana vele.

– Ne haragudj! – Henry hasztalan próbált uralkodni magán, a szája sarka minduntalan felfelé görbült. – De most már legalább tudom, honnan vetted a jelszót... mindegy, folytatd!

– Sürgősen ki kell derítenem, mit érez Charles Lottie iránt. Ezért elloptam azt a béna usankáját, és ma betörtem az álmába. – Ekkor megint eszembe jutott, hogy ebben a pillanatban is az usankával a fejemen fekszem az ágyban... valószínűleg már teljesen beleizzadtam. Henry pedig valószínűleg épp elképzelte, hogyan nézhetek ki

a sapkával a fejemen. Biztosan mindjárt újra kitör belőle a nevetés, és ezt még csak nem is vehetem tőle zokon.

Ő azonban vizsgálódó pillantásomat csupán őszinte érdeklődéssel viszonyozta.

– Nagyon jó. És hogyan csináltad?

Értetlenkedve ráncoltam a homlokom.

– Hát, bementem az ajtaján.

– Az világos. De mint ki vagy mi?

– Természetesen mint önmagam. Feltettem egy sapkát, mert az álom egy golfpályán játszódtott, és ruházkodási szempontból alkalmazkodnom kellett. Charles épp mesélni akart valamit Lottie-ről, amikor az a hülye tűz... – Riadtan kaptam a szám elé a kezemet. – Ó, a francba! Teljesen megfélemedeztem róla! A tűzjelző! Bekapcsolt, én pedig csak arra tudtam gondolni, hogy minél hamarabb ki kell szabadulnom az álomból, mielőtt még Charles felébred. Tényleg rossz ember vagyok! Fel kellett volna ébrednem, és ki kellett volna hívnom a tűzoltókat.

Henryt mintha teljesen hidegen hagyta volna, hogy Charles lakása esetleg leégett. Rám mosolygott, és az ujjá hegyével megcirógatta az arcomat.

– Liv, ugye tudod, hogy az emberek álmukban sem feltétlenül őszinték? Az én tapasztalataim szerint egyeseknek álmukban még kevésbé esik nehezükre hazudni, mint ébren. Ha meg akarod tudni valakiről az igazságot, semmit sem segít, ha egyszerűen csak beszélsz az álmába, és kérdéseket teszel fel neki, mert akkor hajszálpontosan ugyanazt fogja válaszolni, amit éber állapotában is mondana.

Ez természetesen világos beszéd volt, és – hogy őszinte legyek – már nekem is megfordult a fejemben. Alapjában véve konkrét tervek nélkül robbantam be Charles álmába, egy cseppet sem voltam

ravasz, csak az a gondolat foglalkoztatott, hogy meg kell védenem Lottie-t.

– De mégis mit kellett volna csinálnom? Csak azt ne mondd, hogy holdrakétává kellett volna változnom!

– Na, igen. A legjobb mindig az, ha észre sem veszik, hogy az ember ott van. Láthatatlan nézőként és hallgatóként egy álomban elég sok mindent meg lehet tudni valakiről. Némi türelemmel tulajdonképpen mindent.

– De én nem szeretnék *mindent* tudni Charlesről! – mondtam, és megborzongtam a gondolatra.³ – Csak azt akarom tudni, hogy komolyan gondolja-e a dolgot Lottie-val. Mert ha nem, akkor... – Ökölbe szorítottam a kezem. Miával semmi esetre sem fogjuk hagyni, hogy valaki fájdalmat okozzon Lottie-nak, főleg, ha az a valaki Charles. Mia egyébként is inkább azzal a jóképű állatorvossal akarta összehozni Lottie-t a Pilgrim's Lane-ről. – Másrészt szegény Charles lehet, hogy épp most halt meg füstmérgezés következtében, mert elmulasztottam kihívni a tűzoltókat, és akkor viszont ezzel le is zárhatjuk az ügyet.

– Szeretlek – szólalt meg Henry hirtelen, és közelebb húzott magához.

Abban a pillanatban megfedkeztem Charlesről. Henry nem bánt éppen pazarlóan ezzel a mágikus szóval. Az elmúlt nyolc és fél hét alatt pontosan háromszor mondta ki, és minden alkalommal, amikor kimondta, valahogy zavarba jöttem. Az egyetlen helyes, és általánosan érvényes válasz erre a kijelentésre az lett volna, hogy „Én is szeretlek téged”, de ezt valahogy soha nem sikerült kiejtenem a számon. Nem azért, mert nem szerettem Henryt, épp ellenkezőleg,

³ Emlékeztetésképpen: az álmok több mint 35 százaléka a szexről szól. Pffuj!

hanem mert az „Én is szeretlek téged” közel sem bír akkora jelentőséggel, mint egy, a semmiből elővarázsolt „Szeretlek”.

– Annak ellenére, hogy nem tudok átváltozni holdrakétává és láthatatlanná válni? – mondtam helyett.

Henry bólintott.

– Ezt még mind megtanulhatod. Hihetetlenül tehetséges vagy. Minden tekintetben. – Azután előrehajolt, és megcsókolt. És így végül egész jól végződött ez az álom.

3.

Ezeknek a tudatos éjszakai álmoknak az volt az egyetlen hátránya, hogy az ember reggelre nem igazán aludta ki magát. Viszont az elmúlt hónapok során kifejlesztettem néhány olyan módszert, amelyek segítettek legyőzni az alváshiányt: forró zuhany, majd több liter hideg víz az arcomba, és végül egy négyszeres adag presszókávé a keringésemnek, jókora adag tejjel keverve, hogy ne kelljen végighallgatnom Lottie előadását a fiatalok gyomorfalának érzékenységről. Az olasz kávéautomata, ami gombnyomásra őrlötte a friss kávébabot és habosította a tejet, egyike volt azoknak a dolgoknak, amik miatt nem is volt olyan rossz Spenceréknél lakni. Bár Lottie véleménye szerint kávé legkorábban tizennyolc évesen szabad inni, de anya szemében ezek a korhatárok még az alkohol, a szex és a drogok tekintetében sem voltak érvényesek, így aztán korlátlan hozzáférésem volt a koffeinhez.

A konyhába menet összefutottam a húgommal. Sétálni volt a kutyáinkkal, Buttercuppal, és most az arcomhoz nyomta a jéghideg kezét.

– Érzed? – kérdezte lelkesen. – A híradóban azt mondták, az idén akár fehér karácsonyunk is lehet, sőt, tizenegy év óta a leghidegebb januárunk... sajnos elveszítettem az egyik kesztyűmet. Az egyik

szürke pöttyöset. Nem láttad véletlenül valahol? Ugyanis ez a kedvenc kesztyűm.

– Sajnálom, de nem. Megnézted már Butter rejték helyein? – Buttercup hemperegni kezdett a földön, és olyan ártatlan és aranyos képet vágott, mintha soha eszébe sem jutna kesztyűket, zoknikat és cipőket elhordani, és csak akkor újra előhozni, miután már teljesen szétrágta őket. Alaposan megvakargattam a hasát, és egy darabig gügyögtem hozzá, mint egy kisbabához (ezt imádtal!), majd felegyenesedtem, és Miát megkerülve elindultam a konyha, pontosabban a kávéautomata felé. Buttercup követett. Őt azonban nem a kávé, hanem a hátszín vonzotta, amit Ernest épp feltalált.

Már majdnem négy hónapja laktunk London Hampstead nevű negyedében, ebben a tágas, kényelmes téglaházban. Bár nagyon szerettem ezt a várost, és évek óta először végre volt egy szép, nagy saját szobám, még mindig kicsit úgy éreztem magam, mintha vendég lennék.

Talán egyszerűen azért, mert soha nem tanultam meg valahol ott-hon érezni magam. Mielőtt anya megismerkedett Ernest Spencerrel, és eldöntötte, hogy az élete hátralévő részét vele éli le, Miával, Lottieval, Buttercuppal és velem szinte évente más városba költözött. Élünk Németországban, Skóciában, Indiában, Hollandiában, Dél-Afrikában, és természetesen az Egyesült Államokban is, ahonnan anya származik. A szüleink elváltak nyolcéves koromban, de anyához hasonlóan apa sem hajlott arra, hogy sokáig ugyanazon a helyen éljen. Mindig örült, valahányszor a cége egy olyan országba küldte, amit még nem ismert. Apa német származású volt, és a két bőröndjével (mindig azt hajtogatta, hogy az embernek nincs szüksége több holmira, mint ami két bőröndbe befér) most éppen Zürichben élt, ahol Mia és én a karácsonyi szünetben majd meglátogatjuk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

Nem csoda hát, hogy ennyi éven át semmire sem vágytunk jobban, mint hogy valahol végre letelepedjünk. Mindig egy olyan házról álmodoztunk, ahol végre hosszabb időre berendezkedhetünk. Ahol sok hely van, mindenkinek jut egy szoba, és ahol a kertben Buttercup kedvére játszadózhat, mi pedig felmászhatunk az almafára. Most ugyan pont egy ilyesféle házban laktunk (még a fa is megvolt, bár nem alma, hanem cseresznye), de ez mégsem volt ugyanaz: mert nem a *mi* házunk volt, hanem Ernesté és az ő két gyerekéé: a tizenhét éves ikreké, Florence-é és Graysoné. Rajtuk kívül itt élt még egy barátságos vörös kandúr is, akit Spotnak hívtak, és ők mindannyian egész eddigi életüket itt élték le. Függetlenül attól, Ernest hányszor mondja el, hogy az ő házuk most már a mi házunk is – az mégsem volt ugyanolyan érzés. Talán az az oka, hogy itt egyik ajtófélfába sem volt belevésve a nevünk, és hogy mi nem ismertük a perzsaszőnyegen éktelenkedő folt vagy a megrepedt konyhacsempe történetét, mert nem voltunk jelen, amikor hét évvel korábban fondüevés közben meggyulladt egy szalvéta, vagy amikor Florence öt évesen olyan dühös volt Graysonra, hogy utána hajított egy ásványvizes üveget.

Talán csak szükségünk volt még egy kis időre. De annyi biztos, hogy ilyen rövid idő alatt még nem hagytunk nyomot, és történetek sem fűződtek a nevünkhöz.

Anya viszont máris azon ügködött, hogy ez hamarosan megváltozzon. Mindig is ragaszkodott hozzá, hogy vasárnap reggelenként együtt költsük el a kiadós reggelit (és itt a reggelit a szó legszorosabb értelmében fogta fel). Ezt a szokást Spenceréknél is rögtön bevezette, ami egyáltalán nem volt ínyére Florence-nek és Graysonnak, különösen ma. Florence az arckifejezéséből ítélve megint vizespalackkal dobálózós kedvében volt. Ezek ketten ugyanis hajnali fél négyig